

includendo summam Pontificem. Ita Angelus, Imola, Paludanus, & alij apud Sanchez citatum num. 4. secunda sententia utitur distinctione: Concedit summo Pontifici alijs vero praelatis negat. Ita Henriquez, lib. 6. de penitent. cap. 4. num. 3. in Commentar. littera I. & cap. 7. n. 5. in Comment. litter. B. Azor. lib. 1. cap. 15. q. 6. Rodrig. 1. regul. quast. 45. & alij.

Henriq. Azor. Rodrig.

29.

Tertia, & vera sententia, ac probabilior, ait posse Pontificem, Episcopum, vel Prælatum Regularem, vel quemcumque alium dispensare secum immediatè in his, quæ potest dispensare cum suis subditis. Ita D. Thomas, 2. 3. q. 85. art. 8. Corduba, lib. 3. quast. 31. Sanchez, citat. disp. 3. à n. 4. ubi citat Sylvestrum, Covarr. & alios, Suar. 6. de legibus cap. 12. num. 12. Salas, disp. 20. sect. 3. num. 14. Valentia, tom. 4. disp. 7. quast. 20. punct. 3. Bonacina tom. 2. disp. 1. de leg. q. 2. punct. 1. n. 9. Diana, q. 10.

D. Thom. Sylvest. Corduba. Sanchez. Suarez. Salas. Valentia.

30.

Pro resolutione quæstionis notandum est, quod actus jurisdictionis est duplex; unus qui est per modum coactionis, seu iudicii, seu sententiæ; alter est actus jurisdictionis voluntariæ, & gratuita, ut concedere indulgentias.

31.

Nostra resolutio probatur hoc discursu, quia quod aliquis prælatus possit secum dispensare, non habet repugnantiam, vel contrarietatem: nec ex jure naturali, seu divino, nec ex jure humano, ergo prælatus ordinarii possunt erga semet ipsos dispensare, nam valent agere omne illud, quod nec in specie, nec in genere eis prohibetur. Antecedens probatur. In primis non repugnat ex jure naturæ, vel etiam Divino, quia nullum assignabitur, præcipuè cum dispensatio non fiat per modum iudicii, & sententiæ, ob quam causam nullus potest, nec sacramentaliter, nec à censuris se ipsum absolvere, nec se ipsum excommunicare. At dispensatio fit ex directione voluntaria prudentialis iudicii considerando justam dispensationis causam, quæ quando est notoria, & evidens potest Prælatus eam in se considerare, ut secum dispense.

Abbas. Barbosa.

32.

Quod verò non repugnet ex jure humano, probatur, quia si aliqua esset, daretur ex cap. finali. n. 5. de Institut. ubi decernitur quod Prælatus Collator beneficio ù non possit se ipsum instituire, nec sibi conferre beneficium; redditur ratio, quia inter dantem, & accipientem debet dari distinctio. Sed hæc ratio, ut ibi bene notant, solum militat in citato Textu, ne Prælatus præbeat exemplum ambitionis se ipsum instituens in beneficium, & non est extendenda talis ratio ad alia; si quidem in universum non requiritur distinctio personalis inter dantem, & accipientem, nam in naturalibus, verbi gratia, potentia visiva agit, seu producit visionem, & eam recipit. In Sacramentis idem Sacerdos est minister Euchariæ, & receptor. Item stando in puncto juris, talis distinctio non requiritur, quia Rex ut homo fidelis, est servus Ecclesiæ, ut verò Rex patronus, cap. si Ecclesia in fine 23. q. 4. Item Archiepiscopus, qui sine Pallio exercet Pontificale, graviter peccat, cap. quod sicut de electione. At verò si antea erat Episcopus, sine culpa potest exercere; ibi Glossa, verbi. Tanquam ergo stando in jure nulla requiritur distinctio

Glossa.

personalis inter agentem, & patientem, seculo ordine iudicario; ergo Prælatus potest agere, se ipsum dispensando.

33.

Dices Dispensatio est actus jurisdictionis, atqui nemo habet jurisdictionem in se ipsum, ergo nemo potest secum dispensare. Respondetur, quod dispensatio est actus jurisdictionis voluntariæ, & non coactivæ, & quamvis nemo possit in se exercere actum jurisdictionis coactivæ, ac ordinis iudicarii, optimè tamen actum jurisdictionis voluntariæ, ac beneficiæ, ut sibi concedat indulgentias, ut cum multis tenet Suar. tom. 4. ad 3. part. disp. 32. de indul. Suar. gentis sect. 1. num. 22.

Dices secundò. Ex cap. magna de voto, Ubi laudatur Episcopus Tercentus, qui noluit secum dispensare in voto, sed pro illo habuit recursum ad sedem Apostolicam, Respondetur, quod laudatur non quia id esset necessarium, sed valde decens, & convenientius, ut est semper recurrere ad superiorem, at ad esse, & validitatem, poterat secum dispensare.

34.

Quæres tamen, utrum legislator possit secum iusta causa, valide, & licitè dispensare. Suar. 6. de leg. cap. 18. num. 11. & cap. 19. n. 17. & 20. cum alijs tenet, legislatorum sine causa non posse licitè, ac valide dispensare secum; & ratio eorum est, quia superior ex jure naturali tenetur legem suam servare, obligatio autem juris naturalis, non potest auferri sine causa iusta.

35.

Tamen probabilis Navarrus in summa præludio, q. num. 14. Cajetanus, 1. 2. quast. 96. art. 5. Bonacina tom. 1. disp. 1. quast. 2. punct. 3. n. 6. docent, quod legislator potest secum sine iusta causa dispensare valide, sed non licitè. Quod possit valide inde ostenditur quia potest cum alijs valide sine causa dispensare, ut tenent Sanchez, lib. 8. de Matrim disp. 18. Sayrus, de censuris lib. 3. cap. 10. num. 11. Suar. Azor. Henriquez, & alii, quos citat, ac sequitur Bonacina citatus. Et ratio est, quia obligatio legis pendet à voluntate legislatoris, ipse enim est Dominus legis, ut etiam ipse Suar. ait lib. 6. de leg. cap. 19. num. 6. ergo potest alios eximere, ab obligatione legis, ergo & se ipsum, & in hoc legislator non auferit legem naturalem, sed se ipsum eximit ab obligatione legis, quæ ab ipsius voluntate pendet; quam lumine naturali servare tenetur, nisi eximatur, quod verò non licitè inde declaratur, quia superior debet se cum suis membris conformare, & cum eis quandam æqualitatem habere.

36.

Navar. Cajet. Bonac.

37.

Sanchez. Sayrus. Azor. Henriq. Bonacina.

38.

Suar.

QUESTIO VII.

Utrum valida sit dispensatio facta à Prælato inferiori in lege superioris, causa non iusta, quam bona fide existimabat justam.

SUMMARIUM.

37 De prælato inferiori procedit quæstio. Prima sententia affirmat validam esse dispensationem, & num. 38.

39 Secunda, & verior negat, & rationibus probatur, & num. 40. & 41.

42. Propo

42 Proponitur primum argumentum, & respondetur ad legem Barbarius, num. 43. & 44.

45 Proponitur secundum argumentum, agitur de alienatione bonorum Ecclesiæ, & num. 46.

47 Proponitur tertium argumentum, de possessore bona fidei.

37.

Quando supremus legislator sine causa in sua lege dispensat, validam esse dispensationem, patet ex proximè dictis superiori quæstione, Quæstio proposita procedit de Prælato inferiori in lege superioris, dum bona fide existimat se habere potestatem ad dispensandum, cum revera non habeat. In qua re est duplex sententia.

38.

Sanchez. Azor. Rebellus. Diana.

Prima affirmat validam esse dispensationem. Ita Sanchez lib. 8. de matrimonio, disputat. 17. numer. 8. Azor. part. 1. lib. 7. cap. 29. quæstio 9. Rebellus 2. part. lib. 3. quæst. 6. num. 12. Diana 1. part. tract. 10. de legibus, Resol. 33. & idem multi dicunt de jure divino, ut in voto, vel juramento.

39.

Secunda sententia est mihi verior, ac probabilior, eam tenet Salas disput. 20. de legibus, sect. 4. num. 35. citans Navarrum, Lopez, & alios. Bonacina, tom. 1. disp. 1. de legibus, quast. 2. punct. 3. num. 8. & ait hæc sententia, quod quamvis in præcitato casu dispensatio sit nulla, quod ille, cum quo est dispensatum, sit in bona conscientia, donec de insufficientia causæ ei certo constet, cognita autem insufficientia causæ, non potest amplius uti tali lege.

40.

Probatum primò, hæc secunda sententia, & nostra resolutio, quia in omni potestate, seu commissione alicui data ad dispensandum, quamvis sit concessa à Deo, semper subintelligitur illa clausula, iusta subsistente causa, ergo si non adsit causa iusta, dispensatio non est valida. Consequentia est bona, antecedens probatur ex illa celebri regula, in dubio tenendum est illud, quod legislator interrogatus prudentialiter, responderet; atqui si ipse legislator interrogaretur, prudentialiter responderet, non stante iusta causa, mentem suam esse non dispensare, ergo dispensatio est invalida. Confirmatur, Prælatus in suo facto non præsumitur velle peccare; atqui Prælatus inferior dispensando sine iusta causa peccat, ergo præsumitur non stante iusta causa, mentem suam esse non dispensare.

41.

Probatum secundò, Bona fides petentis dispensationem sine causa, non facit dispensationem validam, ergo nec bona fides concedentis, reddit dispensationem validam, quando concedens, existimabat justam adesse causam, licet bona fides utrumque excuset à peccato; donec de sufficientia causæ non constet. Confirmatur primò. Quia contractus celebratus bona fide sine debita solemnitate est nullus, excepto testamento ad pias causas: nam bona fides licet excuset à peccato, non tamen supplet defectum juris, ergo & dispensatio data bona fide sine sufficienti causa, est nulla. Confirmatur, quia qui contrahunt matrimonio, per dispensationem factam à superiore bona fide sine iusta causa, ubi ipsa causa cognoscitur injusta, tale matrimonium, judicatur à superiori esse nullum, ergo talis dispensatio bona fide facta, est nulla; nam si ipsa esset valida, matrimonium etiam esset validum, & sic nunquam posset annullari ab Ecclesia.

Argues primò, quod est fundamentum primæ sententiæ. Prudentialiter non est credendum, superiorem, qui dat facultatem inferiori ad dispensandum ad conscientiam quietem, velle ut dispensatio data sine causa, sit nulla, cum ex hoc darentur multi scrupuli; ergo credendum velle, ut dispensatio sit valida; & hæc est mens Prælati circa suas leges, & etiam Dei circa suas, ut ait Sanchez citatus. Confirmatur ex l. Barbarius, de officio Prætoris, ubi facta à Præatore ex communi errore, titulo colorato, sunt valida.

42.

Respondetur, bonam Ecclesiæ gubernationem non postulare, ut valida sint, quæ bona fide fiunt, ut patet in contractu celebrato sine debita solemnitate, licet bona fide, quamvis aliunde revalidari possint, sed solum talis recta gubernatio requirit, ut quæ bona fide fiunt à peccato excusent operantem, donec de insufficientia causæ certo constet; & sic donec non constet, quietus est in conscientia; nam pro dispensatione concessa stat possessio, cum pro ea stet juris præsumptio, de Regulis juris, in 6.

43.

Ad confirmationem ex l. Barbarius, dic per talem legem solum validari ea, quæ fiunt à Prælato habente titulum coloratum cum communi errore, quantum ad jurisdictionem verbi gratia, Petrus revera non est Prælatus, quia fuit simoniace electus, tamen acta per eum sunt valida, quia aliunde darentur gravia inconvenientia, ut consideranti patebit in Prælato Religionis, vel Senatore populi, & idem dicitur de Confessario communiter bona fide existimante se esse approbatum, & se habere jurisdictionem, cum revera non habeat. Ita Henriquez, & Sanchez, Suarez, quos citant, ac sequuntur Agidius Lovan, disput. 8. dub. 3. num. 22. Bonacina de penitentia, disputatione 5. quæstione 7. punct. 5. §. 4. numero 4. At verò alia, præter ea, quæ sunt jurisdictionis non suppleunt per legem prædictam, ut patet in contractu sine solemnitate juris, vel in testamento, seu legato ad causas prophanas, sine debita solemnitate, quæ omnia sunt invalida; sic est dispensatio sine iusta causa, quia jus ad illam requirit causam justam, sine qua dicta dispensatio est invalida.

44.

Argues secundò Bona Ecclesiastica, seu Ecclesiæ non possunt alienari sine iusta causa Clement. 1. de rebus Ecclesiæ non alienandis, & cap. sine exceptione, n. quast. 2. & alijs multis & tamen valida est alienatio bonorum Ecclesiæ facta bona fide, sine iusta causa à Prælato existimante justam causam subsistere, quæ revera non subsistit. Ita Glossa cap. Ad nostrum, de rebus Ecclesiæ non alienandis. Molina tract. 2. de dispensat. 468. num. 14. Valquez in Opusculis, de redditibus, cap. 2. §. 2. dub. 13. n. 39. Covarruvias, & alii, quos citat, ac sequitur Bonacina

Henriq. Sanchez. Suar. Lovan. Bonacina.

45.

Glossa. Molina. Valquez. Covarr. Bonacina.

46.

B b

disp. 3.



disp. 3. de contr. et lib. quest. 8. punct. 4. num. 6. ut expendit conditiones, quae ad hanc alienationem requirunt, ergo etiam dispensatio data bona fide in causa non iusta erit valida.

46. Respondeo. Concedo antecedens, nego consequentiam, & major ratio est, quia ex communi sententia Doctorum videtur hic casus exceptus in bonorum Ecclesiae alienatione, veluti per Epicheiam: exceptio autem seu dispositio specialis in uno casu, non est ad alium trahenda. L. jus irregulare, ff. de legibus. Deinde assigno hanc majorem rationem, quia tam ad alienanda bona Ecclesiastica, quam ad dispensandum requiritur potestas à superiore, ad alienandum à Papa, qui licite potest dare talem potestatem, etiam sine ulla causa, & ideo ex communi Doctorum consensu iudicatur data, quia Ecclesia non vult invalidare talem alienationem legitimam putatam ad evitandas lites; at dispensare sine causa est peccatum ex genere suo mortale, ut est communis sententia, & ideo non praesumitur dare potestatem ad dispensandum sine causa.

47. Argues 3. Possessor bonae fidei, qui alienavit vel consumpsit rem alienam bona fide credens esse suam, non tenetur ad restitutionem, nisi in aliqua re factus sit locupletior, ut docet D. Thomas 2.2. quest. 62. art. 6. ibi. C. jct. Lessius lib. 2. cap. 14. dub. 1. n. 7. Molin. tom. 1. disp. 26. Clavis Regia lib. 16. cap. 2. n. 9. & alii multi, apud ipsos, in quo distinguunt possessorem bonae fidei à possessore malae fidei, quia iste tenetur ad restituendam rem, & damna omnia, ergo sicut illa alienatio facta bona fide sine iusto titulo fuit valida, & liberat à restitutione, ita & dispensatio data bona fide sine iusta causa, erit valida.

48. Respondetur, concedendo antecedens quod verum est, ut tenet communis sententia etiam de ipso possessore, quando in manu ejus casu res perit. Negatur consequentia, quia nunquam talis alienatio potest dici valida, siquidem ille, ad quem res est alienata, vel vendita à possessore bonae fidei, ubi cognoscit rem esse alienam, tenetur ipsam dare domino suo. Deinde si ipsa res perit in manu possessoris, bonae fidei, licet non teneatur restituere ipsam rem, quia solum tenetur ratione rei acceptae, res verò accepta non extat, ergo non tenetur ad illius restitutionem, obligatur tamen ad restituendum id, in quo factus est locupletior, vel quia tali re aliquid lucravit, vel quia illa evitavit aliquos sumptus, ergo.

QUESTIO VIII.

Utrum praecognitio causae necessaria sit ad validè dispensandum?

SUMMARIUM.

- 49 In notoriis non requiritur probatio iuris. Dispensatio data à superiore sine causa cognitione est valida, ibid.
- 50 Prima sententia ait, quod dispensatio data ab inferiori sine causa cognitione sit nulla.

51 Secunda sententia, & vera affirmat, & probatur, & n. 52.

53 Respondetur argumento contrariorum, ac confirmationi, & n. 54.

55 Dispensatio facta sine causa cognitione, praesumitur dolo obteata.

49. Querimus an causae praecognitio, & examinatio praemittenda sit, ad hoc ut valida fiat dispensatio, & quantum ad examinationem certum est non requiri quando causa est notoria, & manifesta, quia in notoriis non requiritur ordo juris nec notorium exigit examinationem. Cap. manifesta 2. quest. 1. Sed questio est, quando causa non est manifesta, & notoria, & in hac re est certum, quod supremus princeps, dispensando sine causa cognitione, valida est dispensatio, sicut valida est dispensatio ab ipso data, sine causa, ut dixi supra quest. 1. num. 4. à fortiori ergo erit valida sine causa cognitione, questio est tantum de inferiori dispensante in lege superioris sine causa cognitione.

In hac re prima sententia dispensationem datam sine causa cognitione esse nullam. Ita Angelus in summa verb. dispensatio, nu. 12. Azor. 1. part. lib. 5. cap. 15. quest. 9. & 10 ubi ait, quod talis dispensatio sit nulla in utroque foro; nam facultas censetur commissa cum causa cognitione, ita videtur constare ex cap. necessaria, & cap. dispensationis 1. quest. 7. ubi dicitur temporum veritatem exposcere aliquando, ut leges relaxentur adhibita diligenti ponderatione; & clarius hoc docet Tridentin. sess. 25. de reformatione cap. 18. ubi disponitur, ac praecipitur, quod si urgens ratio postulaverit, cum aliquibus dispensandum, id tamen fiat, causa cognita, ac cum summa maturitate, de quo Menochius consil. 116. num. 15. Gurtierrez Canonic. lib. 1. cap. 19. num. 5. Barbosa de potestate. Episcopi allegat. 33. num. 4. & confirmatur, quia sicut actus jurisdictionis est absolutio à peccatis, & censuris, ita & dispensatio; sed absolutio non potest dari, nec à peccatis, nec à censuris, nisi cognita causa; ergo nec dispensatio.

51. Communis, & vera sententia est, validam esse dispensationem in foro conscientiae, datam sine cognitione causae, dummodo causa dispensandi verè subsistat, quamvis in foro exteriori revocari possit. Ita Sanchez lib. 8. de Matrim. disp. 17. num. 11. Salas de legibus Salas. disp. 20. sect. 9. num. 79. Villalobos in summa Villalobos; tom. 1. tract. 2. dub. 41. num. 4. Bonacina de leg. disp. 2. quest. 2. punct. 3. num. 17. Diana 1. part. tract. 10. de leg. Resol. 34.

52. Probatur primò, quia nullo jure probatur cognitionem causae requiri ad validitatem dispensationis in foro conscientiae, dummodo talis causa verè adsit in re, ergo talis cognitio non est necessaria. Probatur secundò ex c. Nihil de elect. ubi dicitur electum sine causa examine esse ejiciendum, cum indignus reperitur, ergo à contrario sensu, non est ejiciendus, si dignus inventiatur, quamvis eligentes praetermisso examine defecerint in electionis forma, ergo etiam dispensatio data sine causa cognitione erit valida, si verè causa subsistat; & inde ex praecitato textu manet confirmata secunda pars

L. Jus irregulare.

D. Thom. Cajet. Lessius. Clavis Reg.

50.

Angelus. Azor.

Trident.

Menoch. Gurtier.

Barbosa.

51.

Sanchez.

Salas.

Villalobos; Bonac. Diana.

52.

pars conclusionis, quod poterit invalidari in foro externo.

53. Salas. Ex quibus bene notat Salas citatus num. 81. quod subditus urens tali dispensatione nec venialiter peccabit, quamvis sit etiam in voto, vel juramento. At verò Praelatus dispensando sine causa cognitione, ut bene advertit Sanchez num. 11. in fine, peccabit mortaliter, exponit enim se periculo faciendi dispensationem invalidam, & sine causa.

54. Ad argumentum contrariorum desumptum ex jure, ex Tridentino dicimus, quod loquuntur de foro exteriori, & ideo dispensatio data sine cognitione causae poterit annullari in foro externo, & ideo in tali foro habetur praesumptivè, pro subreptitia. Cujus rei signum est, quod Tridentinum indistinctè loquitur de Summo Pontifice, ac alio quolibet Praelato; & tamen omnes fatentur, quod dispensatio data à Papa sine cognitione causae est valida, ergo etiam quoad alios Praelatos, ac proinde solum poterit invalidari, praesumitur enim dolo obteata. Clausula autem posita in Tridentino, cognita causa; ut portè iusta, non ponitur tanquam quid necessarium, sed ad evitandam temeritatem, & ideo ait Concilium Cum summa maturitate; Unde si causa aliunde cognoscitur, vel verè praesens in re, valida erit dispensatio.

55. Ad confirmationem concedo majorem, & minorem, nego consequentiam, est dispar ratio, quia absolutio à peccatis, & censuris fit per modum sententiae, & ideo requirit causae cognitionem, at dispensatio non fit per modum iudicii, sed jurisdictionis voluntariae, & gratuita, & ideo Praelatus potest secum dispensare, non verò se ipsum absolvere, ut dixi supra quest. 6.

56. Saar. Pro magis confirmanda hac doctrina nota ex Saario lib. 6. de leg. c. 19. n. 2. Quod esto dispensatio fuerit data sine causa iusta, tamen praesumptione subreptionis in foro externo notari, probando legitimam causam non interfuisset ad dispensandum, quia tunc per sufficientem probationem constabit in foro externo, legitimam causam non dari ad dispensandum, & sic pro tali foro dispensatio erit invalida.

QUESTIO IX.

Utrum subditus petendo, procurando, accipiendo, utendo dispensatione injusta peccet?

SUMMARIUM.

- 57 Dispensatio obteata falsà causà, nulla est.
- 58 Qui inducit postulare dispensationem injustam peccat.
- 59 Quaestio est de acceptante, ac usense dispensatione injusta.
- 60 Prima sententia affirmat peccare mortaliter secunda venialiter. Sylveira Opuscula.

61 Tertia sententia ut vera probatur, ac confirmatur, & n. 62.

63 Ponuntur, & solvuntur argumenta contraria, & n. 64. & 65.

57. IN praesenti quaestione non loquimur de eo, qui falsa causa, vel ratione dispensationem procurat, quia certum est talem peccare mortaliter, & dispensationem esse nullam, ut notant omnes Doctores, & ratio est manifesta, quia superior quando dispensat, ait si iusta est, seu si preces veritate nituntur; & quando hoc non exprimitur, semper subintelligitur, ut notat Petrus de Ledesma in summa de Sacram. Matrim. c. 27. difficultate ultima.

58. Quantum verò spectat ad petentem procurantem, inducentem superiorem precibus, vel postulationibus ad dispensandum in lege injusta, certum est peccare eodem peccati genere, quo peccat superior, de quo dixi supra quest. 3. peccare mortaliter, nam iste inducit ad peccandum, inducens autem ad peccandum, eodem peccati genere peccat, quo peccat inductus, ut cum multis tenet Sanchez lib. 8. de Matrim. disp. 18. num. 8. Valentia 1.2. disp. 7. quest. 5. punct. 9. Bonacina disp. 1. de leg. quest. 2. punct. 3. n. 16.

59. Quaestio autem est de utente, ac acceptante talem dispensationem injustam, an praeter peccatum commissum in petitione, & procuratione incidat in novam culpam utendo tali dispensatione injusta. In qua re triplex est sententia; prima peccare mortaliter. Ita Cajetan. 1.2. q. 96. art. 5. in fine. Ledesma in summa tract. de Matrim. cap. 27. post. 4. conclus. dub. 1. qui peccat contra conformitatem, quam lex naturalis dicitur in membris.

60. Secunda sententia affirmat utentem tali dispensatione peccare venialiter. Ita Rodriguez, tom. 1. quest. 26. art. 7. Valentia, & Bonacina citati. Fundamentum est, quia iste dispensatus non peccat contra legem, in qua est dispensatus, cum per dispensationem sit exemptus. Deinde in usu talis dispensationis solum peccat ex quadam indecentia, quia indecens est, ut pars sit deformis à toto, quod cessante scandalo, vel alio damno, non ita est grave, ut excedat culpam venialem.

61. Tertia sententia tenet absolutè utentem tali dispensatione nullo modo nec venialiter peccare, secluso scandalo, aut malo exemplo, ut excludi potest, verbi gratia violatio legis fiat occultè, vel si alii arbitrentur dispensationem esse iustam ex legitima causa concessam. Ita Aragonius 1.2. quest. 89. Aragon. art. 9. ad finem. Vasquez 1.2. disp. 178. c. 4. Vasquez, Navar. Soro, ac Sylvester, quos citant, ac sequuntur Suar. lib. 6. de legib. cap. 19. num. 14. Salas lib. 5. institut. Moral. cap. 15. quaestione 3. Probatur, quia utens tali dispensatione non peccat contra legem, in qua est dispensatus, ut probat ratio posita in 2. sententia, nec peccat contra legem naturalem de conformitate membrorum inter se, & cum capite, quia lex naturalis non obligat validè dispensatum, ut se conformet cum aliis membris, nullam habentibus dispensationem, ut patet in privilegiatis, qui non tenentur se conformare cum aliis, nec assignantur